

5 '73

pondělí 6. srpna
ZPRAVODAJ
 národní přehlídky
 amatérského divadla
 na počest 25. výročí
 Vítězného února

JIRÁSKOVY HRONOVY

Následující řádky nejsou snadné napsáním a přečtením. Všichni jsme znali Svatopluka SLOVENČÍKA, dlouholetého předsedu poradního sboru v Gottwaldově. Na Jiráskových Hronovech byl devětatřicetkrát. Jeho vztah k divadlu byl opravdovým příkladem, jak zájem o věc dává člověku možnost žít plně a aktivně. Vychoval mnoho svých následovníků, rozšířil rodinu amatérského divadla. Dnes můžeme jen smutně oznámit, že ve věku 69 let po dlouhé a těžké nemoci zemřel. Zítřka je v Gottwaldově jeho pohřeb. V historii Jiráskových Hronovů bude po něm světlá památka. Na smutečním oznámení jsou Neumannovy verše: „Sám nejsi nic, však s druhým srdcem síla a člověkem jsi ještě víc.“ Je to případné motto. Bylo smyslem Slovenčíkovy práce po celý život.

Zahraniční delegáti 43. Jiráskova Hronova byli včera v dopoledních hodinách přijati na MěstNV v Hronově představiteli města Hronova za přítomnosti dalších hostů. Všechny přítomné přivítal předseda MěstNV s. F. Maček. Potom ředitel Ústavu pro kulturně výchovnou činnost v Praze s. dr. M. Bukovský informoval zahraniční hosty o problematice Jiráskova Hronova, který se stal v kontextu zájmové umělecké činnosti jednou z nejvýznamnějších kulturně politických akcí. Švédský delegát pan Berguin, který patří k nejstálejším hostům festivalu se vzápětí zmínil o svých dojmech z dřívějších ročníků. Hovořil i o možnosti navázání těsnějších vzájemných kontaktů. Jménem sovětské delegace vystoupila s. Věra Maximová z ministerstva kultury SSSR, která vysoko ocenila organizační i programovou skladbu Jiráskova Hronova a předala jeho pořadatelům vřelé pozdravy od sovětských kulturních pracovníků. Tradiční setkání zahraničních hostů na půdě MěstNV je už po léta důležitou součástí programu zahraničních delegací. Včerejší setkání bylo velmi srdečné a přátelské. Po výměně informací a zkušeností pak pokračoval další program zahraničních delegací, který je letos velmi bohatý a náročný.

Divadlo v Chrudimi vítá loutkáře z celé republiky na festivalech Loutkářská Chrudim. S Hronovem ji nejen spojuje hezká atmosféra amatérské tvorby, ale i jméno společného tvůrce divadelní budovy v obou městech, arch. Freiwalda.

JULIUS FUČÍK, NOVINÁŘ A KRITIK

Hluboká znalost věci, jistota a názorová vyspělost s níž se Julius Fučík od počátku své publicistické činnosti pouštěl do všech problémů spojených s životem v předválečné republice, literaturou i divadlem tehdejší doby nabývá dnes, v době v níž by se dožil 70 let, nových významů, které nebyly v kontextu české publicistiky a kritiky nikdy tolik patrné. Čím je dána životnost Fučíkova odkazu?

Nejen dědictvím, které si do své tvorby přinesl z vlastní rodiny — jeho otec Karel Fučík byl členem smíchovských divadel — ale také časným poznáním základních kvalit, jaké by měla mít kultura orientovaná k lidovým vrstvám. Už první divadelní kritiky a recenze, které Fučík otiskoval v plzeňském komunistickém časopise Pravda, jsou poznamenány podivuhodnou zralostí a zasvěceností nejen do samotné problematiky divadla, ale zejména do otázek, které v širší souvislosti tak či onak s vývojem divadla v té době

souvisely. Nepochybně se tu projevil otcův vliv a stejně tak silně i stopy vlastní divadelní práce, s níž bylo Fučíkovo jméno od dětství spojeno. Na jevišti smíchovského divadla vytvořil nejednu dětskou roli a většina z nich získala u publika spontánní ohlas. Na žádost berlínských krajanů dokonce roku 1912 uspořádal Český hudební kroužek divadelní představení, v němž Julius Fučík účinkoval. Rodina i lidové prostředí s nímž byl už od dětských let v těsném kontaktu spolupůsobila i při rozvíjení jeho kritické osobnosti, měly vliv na vytříbenost a stylistickou lehkost jazyka i na pozdější myšlenkovou orientaci mladého novináře.

Ve dvacátých letech se Julius Fučík staví do opozice proti všem tendencím, které usilují o formální obrodu divadla pomocí vnějších prostředků, hovoří o bezvýhodné situaci a krizi divadla, bojuje proti individualismu na straně mladých pokrokových umělců. V kritice premiéry hry Jiřího Wolkra Nejvyšší obětí Fučík říká: „Tvrdíme-li, že Wolker Nejvyšší obětí stvořil hru novou, znamená to: hru, jejíž specifické znaky novosti jsou znaky zde uvedené. Neříkáme více. Neříkáme hned, že stvořil nové drama, protože... prostě je stvořit nemohl za dnešního řádu hospodářského, ale také za technického stavu dnešního divadla. Jedno však musíme připomenout: že zatím co renomovaní dramatikové vydávají zvláštní letáky pro pouhé konstato-

(dokončení na str. 2)

Přemýšlej nad smíchem

Kroměřížské představení Hrubínovy Křišťálové noci, režirované profesionálním režisérem Aloisem Hajdou, zaujme především žánrovým posunutím textu, experimentálně v něm hledající polohu grotesky. V množství výrazových prostředků hlavních amatérských hereckých představitelů, v tvůrčí odpovědnosti za jejich využití je právo souboru na tento experiment. Režisér Hajda správně vidí Křišťálovou noc v syrovosti reálií, v analytickém obnažování vztahů, v jasném společenském zařazování postav.

Cestou k sdělení tohoto poznání se stává groteska. Termín poznání zde není použit náhodně. Je totiž podmínkou, aby volba této žánrové polohy byla zdůvodněna v dosažení myšlenkové celistvosti Hrubínova díla. Zde je začátek pro diskusi. Divácký smích se ozývá v představení často a potlesk zasahuje přímo do hry na otevřené scéně. Jistě proto, že herci dokáží přesně splnit autorem a režisérem danou komediální pointu. Můžeme zde zvláště jmenovat Ludvíka Tvarůžka i Ludmilu Čápkovou. Příkladem na tomto

představení je ona snaha ctít strukturu komického, zpracovat pointu, dodržet nutnou kázeň herce v držování míry nadsázky. Nelze nevidět nebezpečí, že řada scén (např. fotografování, scéna s koštětem) je sice vtipným a přesně udělaným komickým výstupem, ale jeho významový smysl v celku

RECENZE

inscenace není zřetelný. V tomto pojetí se znevýhodňuje práce herců na postavách Josefa Struny (Ladislav Mazák) a Olgy, jeho ženy (Eva Píchová). Tím není

řečeno, že by jim bylo možno upřít herecké předpoklady, zejména u Evy Píchové lze mluvit o zajímavé herecké práci v nevýhodných pro sebe objektivních podmínkách. Připočteme k tomu ještě autorem (samozřejmě v měřítku jeho kvalit) nedotvořenou postavu Toničky, kterou hraje úspornými

prostředky, se snahou podtrhnout ideový akcent, Alexandra Obstová.

Kroměřížský soubor pracuje ve specifických prostorových podmínkách malého

jeviště s řadou omezení. Tak je třeba chápat jejich výpravu, která v nových prostorových souvislostech má estetická omezení a zejména by vyžadovala jiného světelného ztvárnění.

Křišťálová noc přináší v kroměřížském provedení velice odpovědnou práci, s nesporným růstem hereckých kvalit souboru (máme možnost srovnávat s loňskou Matkou). A to, že dosáhlo toho, aby bylo možno vážně uvažovat o jiném žánrovém přístupu k textu, objevovat nové myšlenkové hodnoty hry v souvislostech dneška je úspěch přes nutně výhrady a pochybnosti. P. Průša

Divadlo pro socialismus

Rozhovor s členem poroty s. Radkem KOLESOU, uměleckým ředitelem Divadla Vítězného února v Hradci Králové, nositelem vyznamánání „Za vynikající práci“

V hronovské porotě jste poprvé, s přehlídkou jste se však již seznámil i v minulých letech. V čem vidíte hlavní smysl amatérské divadelní práce?

Především v její společenské funkci, v souvislostech jimiž vyjadřuje dobu, potřeby socialistické skutečnosti. Nebývá zvykem takto začínat úvahy o ochotnickém divadle. Tvrdím, že tady je jediná základna úspěšnosti práce, jejího smyslu. Tady je totiž rovnítko mezi profesionálním a amatérským divadlem. Profesionál je povinen podepřít svou výpověď o skutečnosti, své stanovisko umělec prostředky, dialektickou jednotou obsahu a formy. Nemá totiž tu výhodu, že amatérský herec je divákem jednoznačně brán v místech svého působení v relaci společenského kolektivu. Řekl bych, že pro ochotníka možnost citového apelu je daleko bližší právě pro onu těsnou vazbu s prostředím, kde žije. V tomto ohledu je amatérské divadlo skutečnou zbraní socialistické kulturní politiky. Pro mne je obsah výpovědi vztah k současnému životu tou základní hodnotou, kterou ochotník přináší a zároveň velice přísným měřítkem.

Znamená to tedy, že lze pominout otázku technických předpokladů, nebo uměleckého výsledku?

Naprosto ne. Každý ve své práci máme hranice svých osobních schopností. Je povinností tyto hranice rozšiřovat. Vycházím však z toho, jaký je základní smysl divadla, zaujmout diváka, vést s ním dialog, vést ke

stanovisku. je to hlavní měřítko již od dob antického dramatu. Někdo to dokázal s vysokou mírou uměleckých nároků, někdo s nároky daleko menšími. Vezměme dobu první republiky. Honzl, Burian vytvořili komunisticky angažované inscenace, které dodnes studujeme z hlediska ideového obsahu, použitých prostředků. Dělničtí divadelníci ve svých aktovkách, agitkách dokázali zobrazit pravdu o kapitalismu způsobem prostým a přesto účinným. Neměli možnosti, zkušenosti, musili často pracovat okamžitě. A přece dělali to nejlepší divadlo jaké může být — divadlo angažující diváka. Nelze jim vyčítat, že nepoužívali složitých uměleckých principů nebo je jimi měřit. Je pochopitelné, že nelze od divadla odmyslet jeho řemeslný základ umožňující komunikaci mezi hledištěm a jevištěm. Není správné říkat ochotníkům neučte se, nestudujte. Naopak. Je nutné jim však říkat — usilujte o aktivní, ideově jasné vyjádření a volte k němu prostředky, které máte k dosažení. Jimi potom také měřte konečný výsledek.

Závažný moment ve vašich úvahách je zcela jasně dramaturgie. V čem je její funkce v amatérském divadle?

Divadelní text je podkladem pro vyjádření citu a myšlenky. V současné tematice je nejlepší zbraň. Do současné tematiky mohou ochotníci vložit sebe a to je pro mne nejcennější. Pak přestává být tak důležité, jestli všechny formální nuance textu byly beze zbytku naplněny. Vezměte si slánské představení Gorkého Matky. Budeme-li mluvit o formě, lze soubor oprávněně a také herce kritizovat. Proč to však dělat, rekla-li inscenace dneška jasnou, marxisticky pevnou myšlenku. Byla divadlem v tom nejlepším slova smyslu.

(dokončení ze str. 1)

vání krize v divadle pro ně bezvýhodné, zatím co Hilarovy Převraty zaplnují velké scény ohromným aparátetechnickým i figurálním neužitečně a neplodně, zatím co exportní machři vyrábějí detektivky s vpašovanou filosofií jen pro udržení výroby, mladý chlapec čtyřmi lidmi a jednoduchou fabulí rozráží začarovaný kruh současného divadla, protože své horké srdce klade do ztvrdlých dlaní proletariátu církve bojující. Proto se nám premiéra Nejvyšší oběti stává více než signálem, stává se dokumentem jediného možného směru: divadla proletářského, jehož je

Julius Fučík, novinář a kritik

také u nás prvním činem“ (Pravda, 23. 12. 1922).

Jestliže se Julius Fučík postavil do opozice proti tak zvanému oficiálnímu divadlu, znamená to, že velmi citlivě posuzoval i jeho pokrokové znaky, směřující za hranice krize, která byla konstatována, a stejně pečlivě odvažoval nové snahy divadla a celé kultury orientované levicově. V poznámce o Osvobozeném divadle, publikované v Tvorbě roku 1937 říká: „Nepatrná česká ochotnická scéna, založená v Praze před sto padesáti léty, vytvořila v dějinách divadelnictví i v dějinách národa velkou, novou kapitolu, zatím co bezvýznamné divadlo oficiální vstoupilo do historie těch let jen prostým záznamem. U Osvobozeného divadla bychom se ovšem mohli spokojit i hodnocením jeho uměleckých kladů. Je bohaté i v tomto směru, nalézá nové cesty divadelního výrazu a především rozvíjí a prohlubuje český dramatický humor, při čemž z valné části buduje na humoru lidovém a zase naopak na něj působí. Ale jako divadlo probuzenecké má opět především charakter politický... Je politické svou působností.“

Vývoj Osvobozeného divadla sledoval Julius Fučík od počátku velmi pozorně až do třicátých let, kdy se z něho stala scéna, získávající stále širší okruh publika silným politickým a antifašistickým programem. Stejný vztah uměl najít i mimo hranice divadelní kritiky, v dalších uměleckých oblastech; jeho práce se vyznačovala pevnou zásadovostí a citlivostí, s níž sledoval jak mladé, nové talenty, tak osobnosti, které tvorbu nových uměleckých koncepcí znamenaly tehdejší kulturně politické klima. Na formování divadla i mladé literatury v meziválečném období měly Fučíkovy zasvěcené a ve smyslu pokrokových myšlenek umění i politiky vedené kritiky a úvahy nesporný vliv. Usnadňovaly tehdejší mladé generaci hledání i nalézání cest k nové umělecké i politické orientaci, vedly ji až do doby, kdy jméno Julia Fučíka bylo spojováno s minulostí novináře, kritika a vlastence. Zůstávají dodnes příkladem bystrého kritického myšlení i novinářského postřehu, jehož nejvyšší kvalita je jak v odborné věcnosti, tak v političnosti umělecké kritiky a publicistiky. (ek)

DILIA PRO HRONOV

O páteční Volné tribuně rozloží v předsáli Slávie svůj stánek DILIA. Pro hronovskou přehlídku připravila letní dvojčíslo bulletinu Zprávy DILIA, nový katalog Hudební komedie, operety a muzikály a Dodatek ke katalogu Sovětské hry, který chce usnadnit amatérským divadelníkům přípravu dramaturgie pro významná podzimní výročí. Zájemci zde obdrží i nedávno vyšlé katalogy Hry s malým obsazením. Hry 1972 a Hry pro děti a mládež.

Hlavním posláním stánku DILIA však bude prodejní výstavka her — nedávných novinek DILIA. Jejich výběr

se zaměřil především na naši domácí produkci a na díla autorů ze spřátelených zemí. U stánku si návštěvníci mohou texty, které by je zajímaly, koupit za hotové či písemně objednat. A to ovšem i díla, která si vyberou podle zmíněných katalogů.

Nové prodejní a informační středisko DILIA, které na podzim oslaví své první narozeniny, má své stálé sídlo v pražské pasáži Luna v Celetné ulici. Alespoň na den se tedy přemístí do ochotnické Mekky. Jeho stánek na Jiráskově Hronovu chce být i malou navštívenkou a pozvánkou pro ty, kteří dosud jeho služeb nevyužili.

Redakce Zpravodaje navštívila hronovské informační středisko. Všem jsou jistě velice známi s. Šiková, s. Kultová, s. Drašnar, kteří se starají o ubytování, manželé Entlichovi a Artur Friede, kteří mají na starosti vstupenky, Draha Čejchanová, která zajišťuje stravování a Marie Špreňarová, která podává všem zájemcům zasvěcené informace.

V místnostech informačního střediska není nikdy klid. Lidé tam chodí a stále něco chtějí a potřebují. O to víc těší, že všichni pracovníci, kteří tuto činnost vykonávají ve svém volném čase, jsou stále usměvaví, veselí a podle svých nejlepších zkušeností a sil se snaží každému vyhovět. Nejsou v této práci žádnými nováčky, už to dělají hezkou řádku let a u vedení ZK MAJ Hronov najdou vždycky pochopení. Celý ZK vlastně žije Jiráskovým Hronovem.

Zeptali jsme se, kolik zájemců přijelo letos do Hronova a zjistili jsme, že je to kolem 650 účastníků a stále ještě jezdí. Nejhorší je to s ubytováním. Mnoho práce bylo první dva — tři dny, než se zvládl veliký nápor zájemců i divadelních souborů. Ubytovat tolik lidí není žádná maličkost, proto mrzí, že se i mezi námi najdou ještě lidé, kteří vyžadují pro sebe maximální ohledy a péči a na ostatních už jim nezáleží. Neodhlásí např. ubytování nebo neprijedou v určenou dobu atd. V neděli jsme měli možnost se-

V informačním středisku

tkat se v kanceláři s hronovskými občany, kteří se chodí ptát, zda už návštěvníci přijeli, protože tu měli být už v pátek.

Situaci v ubytování např. komplikuje i to, když počet sice souhlasí, ale místo muže přijede žena nebo naopak (letos se stalo 7x).

Účastníkům Jiráskových Hronovů bychom chtěli připomenout, že všemi těmi nedostatky znesnadňují práci nejen sobě, ale hlavně dobrovolným pracovníkům v informační kanceláři. Byli jsme také pověřeni tím, abychom návštěvníkům připomněli, že včas neodhlášené noclehy budou už v příštím roce fakturovány.

I se vstupenkami jsou potíže. 90 % zájemců chce lístky na večerní představení, o odpolední není takový zájem. Pracovníci se snaží vyhovět, ale hronovské divadlo přece nejde nařadit. Vždycky se však najde nějaký kompromis a zájemci jsou spokojeni. Rovněž i zde dochází k nedorozuměním jenom proto, že je objednávka špatně vyplněna.

Připravit všechno tak, aby to klaplo, je práce velice náročná a pracovníci informační služby zahajují svou činnost už dávno před vlastním zahájením. Patří jim za to dík nás všech a přání, abychom se zde, v tak krásném a přátelském prostředí, ještě dlouho všichni setkávali. (LK)

SOUKSES VOOR MELOMANEN

Dostali jsme do redakce výstřižek z belgického časopisu Dagblat Voornit z 27. července letošního roku. Soubor Melomanen hostoval nedávno v Gottwaldově s Bukovčanovou hrou „Než kohout zazpívá“. Pisatel seznamuje čtenáře především s atmosférou naší země a s přijetím souboru.

Režisér souboru pan A. E. De Frenne, který je přítomen letošnímu festivalu, patří k význačným činitelům rozvíjejícího se československo-belgického přátelství v oblasti amatérského divadla. Pro zajímavost byl také režisérem hry Hermana Heyermansse Op Hoop van Zegen, a to je dnešní Loď jménem

(zprávy z Klubu Mladých)

Stojíme v divadelním sále dřevěcké hospody osvětleném slabými reflektory, máme cvičky, tepláky a dobrý úmysl poslouchat tichý, výmluvný a sugestivní hlas lektora Antonína Bašty.

Přesvědčuje nás, že jsme na ulici, že někteří z nás se procházejí jen tak a dívají se do výkladních skříní a na hezké dívky, někteří z nás pospíchají do práce nebo za nákupem. Potom přiměje jednu z nás, aby zakopla a do odkrytého kanálu jí spadl umělý chrup. Příběh se rozvíjí dál, do děje vstupují další a další postavy

VÝCHOVA K HERECTVÍ

a dostávají nové a nové úkoly. A my všichni máme reagovat pravdivě a naše jednání má mít logický motiv. Přitom všem máme dovoleno mluvit jen slova nezbytně nutná. Do příběhu mohou zasahovat jen ti z nás, kteří mají úkol.

Snažíme se pochopit, co od nás ten trpělivý hlas žádá. Zpočátku se nám nic nedaří a my sami cítíme, že náš projev a naše gesta jsou falešné a umělé jako ty zuby v kanále.

Ale ten tichý hlas nás vede, nabádá, vysvětluje, ptá se nás a žádá odpověď. Naše jednání se stává přirozenější, opravdovější, začíná mít smysl. Jsme tak hypnotizováni, že některé z nás bolí právě i umělé zuby, někteří z nás už skutečně cítí zápach kanálu.

Příběh je u konce a my jsme unaveni, jakoby se nám celá ta historie doopravdy přihodila, jakoby-chom ji doopravdy prožili.

Teprve potom se směje uvolnit a odpočinout si. Dobře známý hlas lektora, kterého jsme opět schopni vnímat jako člověka a ne jen hlas, nám objasňuje cíl a důvod našeho cvičení. Na jevišti nesmí být nic předstíraného, hraného, nepravděpodobného, nic nelogického. Na jevišti jsou dané okolnosti, které určují a řídí hercova gesta a hercova slova. Okolnosti, které vytvoří autor. (kum)

Zdeněk Nejedlý ve své pracovně. ▲

ZDENĚK NEJEDLÝ A JIRÁSKOVY HRONOVY. TÉMA, KTERÉ SE KAŽDOROČNĚ VRACÍ SVOU ŽIVOTNOSTÍ A TRVALOSTÍ, SPOJENOU NEJEN S TRADICÍ HRONOVSKÉHO DIVADELNÍHO FESTIVALU, ALE ZVLÁŠTĚ S JEHO FORMOVÁNÍM, USILOVÁNÍM O POKROKOVÝ OBSAH DIVADELNÍ PRÁCE. JE TU INICIATIVA ZDENĚKA NEJEDLÉHO, KTERÁ VEDLA K ROZSÁHLÉ POPULARIZACI DÍLA ALOISE JIRÁSKA, TÍM TEDY I K ZHODNOCENÍ ČESKÉ KLASICKÉ LITERATURY. ZA ROZSÁHLOU PROPAGAČNÍ AKCI, JEJÍMŽ VÝSLEDKEM BYLY ROZSÁHLÉ NÁKLADY LIDOVÝCH VYDÁNÍ SPISŮ A. JIRÁSKA, STÁL HLUBOKÝ VZTAH KE KLASICKÉMU ODKAZU A SOUČASNĚ SPOLEČENSKÁ POTŘEBA DOBY, OBRACEJÍCÍ SE PŘÁVĚ K REVOLUČNÍM PROCESŮM NAŠÍ HISTORIE. PODOBNÝ VZTAH ZAUJÍMAL ZDENĚK NEJEDLÝ I K DALŠÍM AUTORŮM, VYJADŘOVAL V SOULADU S PRINCIPY MARXISTICKÉ ESTETIKY HLEDISKO MAXIMÁLNÍHO ZPŘÍSTUPNĚNÍ LITERÁRNÍHO BOHATSTVÍ MINULÝCH EPOCH. V TOM JE I VELIKÝ SMYSL EDIČNÍHO ČINU SOUVISEJÍCÍHO S VYDÁNÍM DĚL A. JIRÁSKA A TAKÉ NEPŘÍMÝ PŘÍNOS JH.

Na hodinku na dvě

Pomůcka: C. Oro. — 3. Ape.

Ves, příležitostná propagační tiskovina.

SVISLE: 1. Kanál, zeleninové jídlo. — 2. Druhá tajenka, bývalé označení barandovských ateliérů. — 3. Druh karty, povel vozky, chléb z rýžové mouky. — 4. Předložka, české město. — 5. Pětistovka, poslední Rožmberk, koryš. — 6. Mužské jméno, kocour, padesátka. — 7. Zpěvný pták, předložka. — 8. Myšlená přímka, autoznačka Nitry, jeden ze smyslů. — 9. Zvratné zájmeno, třetí tajenka. — 10. Pražský divadelní a filmový herc, huspenina.

NONSTOP

Podle neoficiálních zpráv se minulý pondělí narodila manželům Lhotským dcera Petruška. Váha i otec jsou podle sdělení normální. Jménem všech blahopřejeme.

Krátké spojení? Že by diskuse ochotníků?

Kreslil Jaroslav Cita.

KAŽDÁ DOBA MÁ SVÉ RYTÍŘE

Jednoznačná platnost tohoto slova však patří do doby středověku. I nejhudší rytíř oné doby musel mít vlastního koně, celou výstroj a výzbroj, aby mohl plnit rytířské povinnosti. Do těchto dob není návratu. Přesto se však našli lidé, kterým učarovala. A tak vznikla z bývalého kroužku sportovních šermířů Skupina historického šermu při Klubu mladých Dominik v Plzni. Soubor má zatím jen tříleté trvání, ale jeho bohatá činnost tomu nenasvědčuje. Se svým programem vystupují šermíři v letní sezóně na hradech a zámcích nejen v Západočeském kraji, ale i mimo jeho hranice. Z programových vystoupení se divák dovidá o způsobech boje v 15. až 17. století s použitím seker, halaparten, bijáků, kordů, mečů a dýk. Zbraně jsou v předváděných souborých věrnými napodobeninami originálu a jsou ostře nabroušené. Spolu s pestrým odpovídajícím oblečením a stejně dobovou hudbou dává celé vystoupení plzeňských šermířů faktický základ k silným emocionálním prožitkům diváků, které zveme na vystoupení Skupiny historického šermu do Jiráskových sadů na zítra v 18.30 hodin.

Oznamujeme všem příznivcům radostnou zprávu. Redakce Zpravodaje obdržela „nové“ kolo, takže nyní budou reportéři daleko pohyblivější. Smutně zjištěnou skutečností však je, že v době technického pokroku ještě na kole jezdit neumějí.

ná delegace z Mlázovic na Jičínsku, obce, v jejíž blízkosti byl postaven pomník A. Jiráska. Pozorní čtenáři, kteří sledovali Zpravodaj minulých ročníků Jiráskova Hronova, byli o těchto věcech podrobně informováni a mohli také sledovat vývoj příkladného vztahu dvou národních výborů pracujících v naprosto rozdílných podmínkách. Návštěva mlázovických občanů na letošním Jiráskově Hronově je dalším příspěvkem k rozvíjení tak pozoruhodného a krásného vztahu k dědictví naší kultury i k amatérskému divadelnímu festivalu.

VČERA

Představení Kutnohorských havířů, které v předvečer zahájení Jiráskova Hronova uvedli ostravští ochotníci, se zúčastnila i šedesátičlen-

O zlé vojně

Recitační studio Okresního kulturního střediska ve Svitavách už po řadu let reprezentuje Východočeský kraj na nejvýznamnějších soutěžích a přehlídkách uměleckého přednesu. Výrazná souhra recitátorů, dobré vedení souboru a jasná koncepce patří ke kvalitám kolektivu mladých, který významnou měrou pomáhá vytvářet vysoké kulturní hodnoty v měřítku svého města a okresu i v měřítku mnohem širším. Mohli si to ověřit účastníci Wolkrových Prostějovů, jednotlivých ročníků Šrámkovy Sobotky i Jiráskova Hronova, jehož se soubor zúčastňuje v letošním roce už po třetí ve své tradici. Pořad, který uvede, nese jméno Zlá vojna. Studio s ním účinkovalo na krajské soutěži uměleckého přednesu, pořad byl vybrán na krajskou přehlídku do České Třebové a na letošní Wolkrův Prostějov. Velmi dobře jej přijali i účastníci letošního Šrámkovy Sobotky. S neobyčejnou výrazovou čistotou a citlivostí spojuje v jeden celek krásu a prostotu lidové poezie a její citový protest proti jakémukoliv násilí. Mladí lidé, kteří zvolili právě tento druh poezie, dovedou vytvořit svým podáním intenzivní atmosféru, spojující v sobě hodnoty estetické i etické. Dosahují tak silného účinku proto, že jim poezie nezní jen v řetězcích slov, ale zejména, že v ní nacházejí výraz svých citů, svých přání. Vedoucí souboru, prof. Marie Votavová, která se práci v oblasti uměleckého přednesu systematicky věnuje, při jedné příležitosti prohlásila, když se jí ptali na tajemství úspěchu svitavského studia: „Jde nám všem o to, vytvořit kousek něčeho krásného a podělit se o to i s ostatními lidmi. Ostatní věci, soutěže a přehlídky nám slouží k setkávání s dalšími recitátory, soubory a zájemci o poezii, k získávání zkušeností i námětů. Ale nikdy k tomu, abychom za každou cenu toužili postoupit do vyššího kola, protože v tom smyslu naše práce není“.

Večer poezie je zařazen v mimodivadelním programu Jiráskova Hronova na pondělí 6. srpna ve 20 hodin.

9.30

V tuto dobu začínají kluby, které budou pod vedením odborných lektorů, členů poroty, řešit problematiku dosavadních inscenací

12.00

Rozloučení s kroměřížským souborem

17.30

Koncert dechového orchestru ZK Velké Svatoňovice v Jiráskových sadech

Jméno dramatika H. Heyermanse činí při psaní potíže. Má totiž dvojí psanou podobu. My se přidružujeme znění Sborníku světových spisovatelů vydaného ČSAV, který je pro nás závaznou normou. Snímek z karlovarské inscenace hry Loď jménem Naděje.

DNES

19.30

Vítání DS z Čes. Budějovic

20.00

Vystoupení Recitačního studia OKS Svitavy s pořadem Zlá vojna v Jiráskových sadech

20.00

Večerní představení hry Loď jménem Naděje

16.30

Odpolední představení hry Loď jménem Naděje

21.00

Setkání ochotníků ve Slávii

22.00

Beseda patronů se souborem ve Slávii

Koletova hornická dechová hudba

Koletova hornická dechová hudba ZK ROH Dolu Zdeněk Nejedlý ve Rtyni v Podkrkonoší je jedním z nejstarších dechových orchestrů ve Východočeském kraji. Byla založena v roce 1868 a od té doby pracuje nepřetržitě dodnes. Její činnost je úzce spjata s bratry Koletovými, starším Čeňkem, dirigentem, který stál v čele orchestru 56 let, a s mladším Karlem, známým lidovým hudebním skladatelem. V posledních letech se Koletova hornická dechová hudba zúčastňuje řady krajských akcí v oboru dechových orchestrů. Spolu s Posádkovou hudbou Hradec Králové je jediným orchestrem, který se zúčastnil všech monstrikoncertů de-

chových orchestrů Východočeského kraje. V loňském roce účinkovala při Národních dožínkách v Hradci Králové, Šestidenní motocyklo-

DNES

ve soutěži ve Špindlerově Mlýně a podnikla zájezd do Turošova v Polské lidové republice. Letos hrála v eilenburském okrese v NDR a nedávno v Polkowicích, Glogově a Lubinu v PLR, a samozřejmě při slavnostních příležitostech v místě svého působení. V programu or-

chestru jsou skladby soudobých autorů dechové hudby, i známé a oblíbené lidovky, které si posluchači nejraději vyslechnou v podání zpěváků orchestru Jiřiny Dobešové a Františka Raka.

Koncert Koletovy hornické dechové hudby ze Rtyně v Podkrkonoší jsme připravili na pondělí 6. 8. v 17.30 hod. do Jiráskových sadů.

Zítra se uskuteční první souborová svatba. Je to poprvé, kdy dva mladí členové

souboru se rozhodli uzavřít sňatek právě v Hronově. Divadelní soubor z Karlových

ZÍTRA

Varů tedy přijíždí do Hronova, aby zahrál Heyermansovu Loď jménem Naděje a zároveň aby popřál dvěma svým členům na MěNV mnoho štěstí k cestě do společného života. Tedy zítra dopoledne další ochotnická svatba na Jiráskově Hronově. Pochopitelně, i naše redakce bude při tom a přinese čtenářům reportáž.